

Den italienske jenta



Lucinda Riley

# Den italienske jenta

Oversatt av Elisabeth de Corral

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley  
Originalens tittel: *The Italian Girl*  
Oversatt av Elisabeth de Corral

© Lucinda Riley, 2014

Norsk utgave:  
© CAPPELEN DAMM AS, 2014

Romanen har tidligere vært utgitt på norsk med tittelen *Skjebnens makt*.  
Den nye utgaven er bearbeidet av forfatteren.

ISBN 978-82-02-43447-2

1. utgave, 1. opplag 2014

Omslagsdesign: Miriam Edmunds  
Omslagsfoto: Getty Images  
Sats: Type-it AS  
Trykk og innbinding: UAB PRINT-IT, Litauen 2014

Satt i Sabon 9,5/12 og trykt på 70 g Holmen Book Cream 2,0

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

[www.cappelendamm.no](http://www.cappelendamm.no)



*Tilgnet min sønn, Kit*



*«Husk kvelden i kveld, for den er begynnelsen på alltid.»*

Dante Alighieri





# Metropolitan Opera

## New York

*Min kjæreste Nico*

*Det er merkelig å sette seg ned for å fortelle en uhyre sammensatt historie, som jeg vet du kanskje aldri får lese. Hvorvidt det å skrive ned hendelsene de seneste årene er ment å være en renselse for meg selv eller til ditt beste, min kjære, er jeg ikke sikker på, men jeg føler det tvingende nødvendig å gjøre det.*

*Derfor sitter jeg her i omkleddningsrommet mitt og lurere på hvor jeg skal begynne. Mye av det jeg skal skrive om, skjedde før du ble født, en kjede av hendelser som startet da jeg var yngre enn du er nå. Kanskje det er her jeg skulle begynne. I Napoli, byen hvor jeg er født ...*

*Jeg husker at mamma hengte ut klesvasken på en snor som gikk over til leiligheten på den andre siden av gaten. Når vi gikk ned de smale bakgatene i Piedigrotta, virket det som om de fastboende levde i en konstant fest. De fargerike plaggene blafret som flagg i brisen høyt over hodet på oss. Og alle lydene, lydene som vekker minner fra de første årene; selv ikke om kvelden var det stille. Folk sang og ropte, småbarn gråt ... Italienerne er som du vet et verbalt, følelsesladet folk, og familien i Piedigrotta delte sine gleder og sorger hver dag mens de satt utenfor inngangsdøren og ble nøttebrune i den brennende solen. Heten var uutholdelig, særlig midt på sommeren når brosteinene brant under fotsålene og myggen utnyttet vår bare hud til snikende angrep. Jeg kan fremdeles huske luktene som strømmet inn gjennom det åpne soveromsvinduet mitt: kloak-*

*ken, som nå og da fikk magen til å vrenge seg, men oftere den fristende duften av nybakt pizza fra pappas kjøkken.*

*Vi var fattige da jeg var ung, men da jeg gikk til min første nattverd, var mammas og pappas lille kafé, Marcos, blitt en suksess. De arbeidet natt og dag, og serverte krydrede pizzastykker, bakt etter pappas hemmelige oppskrift, som det gikk gjetord om i Piedigrotta. I sommermånedene, da alle turistene strømmet til, ble det enda mer hektisk i kafeen. Foreldrene mine satte inn flere trebord i det overfylte rommet, inntil det nesten var umulig å bevege seg mellom dem.*

*Vår familie bodde i en liten leilighet over kafeen. Vi hadde eget bad, det sto mat på bordet hver dag, og vi hadde sko på føttene. Pappa var stolt over å ha arbeidet seg opp fra ingenting, til å kunne forsørge familien sin på en slik måte. Jeg var også lykkelig, og drømmene mine strakte seg ikke stort lenger enn til neste solnedgang.*

*Men så, en mørk augustkveld da jeg var elleve år gammel, skjedde noe som forandret livet mitt. Det er kanskje vanskelig å tro at en pike som ennå ikke var kommet i tenårene, kunne bli forelsket, men jeg kan levende huske da jeg så ham for første gang ...*

# 1

*Napoli, Italia, august 1967*

Rosanna Antonia Menici holdt seg i vaskeservanten mens hun sto på tå for å se seg i speilet. Hun var nødt til å lene seg litt til venstre, for det var en sprekk i speilet, som fordreide ansikstrekkenes hennes. Hun kunne bare se halvparten av høyre øye og kinnben, og ikke noe av haken; hun var fremdeles for kort til å se den, selv om hun sto på tå.

«Rosanna! Rosanna! Se og kom deg ut fra badet!» Rosanna sukket, slapp taket i servanten, krysset det skinnende rene, sorte linoleumsgulvet og vred om nøkkelen. Dørknotten gikk straks rundt, døren ble åpnet, og Carlotta feide inn.

«Hvorfor låser du døren, din dumme unge? Hva har du å skjule?» Carlotta begynte å tappe vann i badekaret og satte opp det lange, mørke, krøllete håret med øvede fingre.

Rosanna trakk taust på skuldrene og ønsket at Gud hadde gjort henne like vakker som storesøsteren. Mamma hadde fortalt at Gud hadde gitt alle en egen gave, og Carlottas gave var skjønnhet. Hun så på mens Carlotta tok av seg morgenkåpen og avdekket den perfekte kroppen med melkehvit hud, runde bryster og lange, slanke ben. Alle som kom inn i kafeen, lovpriste mamma og pappas vakre datter, og sa at en dag ville hun bli en flott hustru for en rik mann.

Dampen fylte det lille badeværelset. Carlotta stengte kranene og steg opp i karet.

Rosanna satte seg på toalettlokket. «Kommer Giulio i kveld?»

«Ja, han kommer.»

«Tror du at du kommer til å gifte deg med ham?»

Carlotta begynte å såpe seg inn. «Nei, Rosanna, jeg kommer ikke til å gifte meg med ham.»

«Men jeg trodde du likte ham?»

«Jeg liker ham, men jeg er ikke ... å, du er for liten til å forstå.»

«Pappa liker ham.»

«Ja, jeg vet at pappa liker ham. Han kommer fra en rik familie.» Carlotta hevet et øyenbryn og sukket dramatisk. «Men han kjeder meg. Dersom det var opp til pappa, hadde jeg nok gått opp kirkegulvet med ham i morgen den dag, men jeg vil ha litt moro først, nyte livet.»

«Jeg trodde det var moro å gifte seg?» sa Rosanna. «Du får ha på deg pen kjole, og du får mange presanger og egen leilighet og ...»

«Og en skokk med skrikerunger og tykk kropp. Rosanna betraktet Carlotta der hun lot såpen gli over kroppen. «Hva er det du stirrer på? Gå ut, Rosanna. La meg få ha ti minutter i fred og ro. Mamma trenger hjelp nede. Og steng døren etter deg!»

Rosanna svarte ikke og gikk ut av badet og ned den bratte tretrappen. Hun åpnet døren og gikk inn i kafeen. Veggene var nylig blitt kalket, og et nytt bilde av Jomfru Maria hang like ved den lille baren innerst i rommet. De mørke trebordene var blankpolerte, og på hvert av dem sto et stearinlys i en vinflaske.

«Der er du! Hvor har du vært? Jeg har ropt og ropt på deg. Hjelp meg med å henge opp dette banneret.»

«Ja, mamma.» Rosanna hentet en stol ved et av bordene og dro den etter seg bort til buehvelvingen midt i rommet.

«Skynd deg litt! Gud ga deg ben slik at du kan løpe, ikke krabbe som en skilpadde, sa Antonia Menici, som allerede sto på en stol og holdt i den ene enden av et fargerikt tøyestykke. Stolen vaklet faretruende under morens anselige vekt. Rosanna grep den andre enden av banneret og kløv opp på stolen.

«Fest hempen på spikeren,» sa Antonia. Rosanna gjorde som hun ble bedt om.

«Nå kan du hjelpe moren din ned, så får vi se om det henger rett.»

Rosanna klatret ned fra stolen, skyndte seg bort til moren og hjalp henne ned. Antonias håndflater var fuktige, og Rosanna kunne se svetteperler på pannen hennes.

«*Bene, bene.*» Antonia så fornøyd opp på banneret.

Rosanna leste ordene høyt: «Gratulerer med trettiårs bryllupsdag, Maria og Massimo!»

Antonia slo armene rundt datteren og ga henne en klem, noe hun sjelden gjorde. «Å, dette blir en flott overraskelse! De tror de skal komme hit for å spise middag sammen med bare pappa og meg. Jeg gleder meg til å se ansiktene deres når de ser at alle vennene og slektingene deres er her.» Antonias runde ansikt strålte fornøyd. Hun slapp Rosanna, satte seg og tørket pannen med et lommetørkle. Så bøyde hun seg frem og vinket Rosanna bort til seg. «Rosanna, jeg skal fortelle deg en hemmelighet. Jeg har skrevet til Roberto. Han kommer helt fra Milano for å være med i selskapet. Han skal synge for foreldrene sine her på Marcos! I morgen vil alle i hele Piedigrotta snakke om oss!»

«Ja, mamma. Han er vokalist, ikke sant?»

«Vokalist? Det er jo den rene blasfemien! Roberto Rossini er ingen vokalist, han er student ved *Scuola di musica* på La Scala i Milano. En dag vil han bli en stor operasanger og opp-  
tre på scenen på La Scala.»

Antonia foldet hendene foran brystet og hadde det samme uttrykket i ansiktet som når hun ba i kirken, tenkte Rosanna.

«Nå kan du hjelpe pappa og Luca ute på kjøkkenet. Det er fremdeles mye som skal gjøres, og jeg skal til signora Barezi for å legge håret.»

«Skal Carlotta også hjelpe til?» spurte Rosanna.

«Nei. Hun blir med meg til signora Barezi. Vi må være så fine som mulig i kveld.»

«Hva skal jeg ha på meg, mamma?»

«Du kan ta den rosa søndagskjolen din, Rosanna.»

«Men den er for liten. Jeg ser så dum ut,» surmulte hun.

«Det gjør du slett ikke! Forfengelighet er en stor synd, Rosanna. Gud vil komme i natt og rykke ut hvert eneste hår på hodet ditt hvis han hører dine forfengelige tanker. Du kommer

til å våkne helt skallet i morgen tidlig, akkurat som signora Verni gjorde da hun forlot sin ektemann for en yngre mann! Så, kom deg ut på kjøkkenet nå.»

Rosanna nikket og gikk mot kjøkkenet mens hun lurte på hvorfor Carlotta ikke hadde mistet alt håret allerede. Den intense varmen slo imot henne da hun åpnet døren. Marco, pappaen hennes, knadde deig til pizzaer på det lange trebordet. Han var tynn og senet, den diametrale motsetningen til sin kone, og det skallete hodet glinset av svette mens han arbeidet. Luca, den høye, mørkøyde storebroren hennes, sto og rørte i en enorm putrende kjele på komfyren. Rosanna så trollbundet på et øyeblikk mens pappa erfarent snurret deigen på fingertuppene over hodet før han smelte den ned på bordet i en perfekt formet sirkel.

«Mamma ba meg hjelpe til.»

«Du kan tørke tallerkenene i stativet og stable dem på bordet.» Marco tok ingen pause i arbeidet for å slynge ut ordren.

Rosanna så på tårnet av tallerkener, nikket resignert og hentet et rent håndkle i en skuff.

«Hvordan ser jeg ut?»

Carlotta stanset dramatisk ved døren, og resten av familien stirret beundrende på henne. Hun hadde på seg en ny kjole. Den var sitrongul med smale skulderstropper, dypt utringet overdel og et trangt skjørt som rakk henne til knærne. Det tykke, sorte håret var nylagt og falt i skinnende krøller ned til skuldrene.

«*Bella, bella!*» Marco strakte hånden ut mot Carlotta der han gikk gjennom kafeen. Hun tok den idet hun gikk ned det siste trappetrinnet.

«Giulio, er ikke min datter vakker?» spurte Marco.

Den unge mannen reiste seg fra bordet og smilte sjenert. Det guttaktige ansiktet passet ikke helt til den muskuløse kroppen.

«Jo. Hun er like skjønn som Sophia Loren i *Mer enn et mirakel*,» svarte Giulio.

Carlotta gikk bort til Giulio og plantet et lett kyss på det solbrune kinnet hans. «*Takk, Giulio.*»

«Er ikke Rosanna pen også?» sa Luca og smilte til søsteren.

«Selvfølgelig er hun det,» sa Antonia skarpt.

Rosanna visste at moren løy. Den rosa kjolen, som en gang hadde vært så fin på Carlotta, gjorde at Rosanna virket gusten i huden. Det stramt flettede, lange, mørke håret fikk ørene hennes til å virke større enn noen gang.

«Vi tar en drink før gjestene kommer,» sa Marco og veivet med en flaske brandy. Han skrudde av korken og skjenket opp i seks små glass.

«Til meg også, pappa?» spurte Rosanna.

«Til deg også.» Marco nikket og ga dem hvert sitt glass. «Måtte Gud la oss få være sammen, beskytte oss mot det onde øye og gjøre denne dagen til noe spesielt for våre beste venner, Maria og Massimo.» Marco løftet glasset og tømte det i én slurk.

Rosanna tok en liten slurk og var nær ved å få den sterke drikken i vrangstrupen.

«Er alt i orden, *piccolina*?» spurte Luca og dunket henne lett i ryggen.

Hun smilte opp til ham. «Ja, Luca.»

Han tok hånden hennes, klemte den og hvisket i øret hennes: «En dag kommer du til å være mye vakrere enn søsteren din.»

Rosanna ristet betuttet på hodet. «Nei, Luca, det blir jeg aldri. Men det bryr jeg meg ikke om. Mamma sier at jeg har andre gaver.»

«Selvfølgelig har du det.» Luca la armene rundt søsterens spede kropp og ga henne en klem.

«*Mamma mia!*» Her kommer de første gjestene. Marco, hent proseccoen. Luca, skynd deg å se hvordan det går med maten!» Antonia glattet på kjolen og gikk mot døren.

Rosanna satt ved et hjørnebord mens venner og slektninger av æresgjestene strømmet inn. Carlotta smilte og kastet på håret der hun sto midt i en gruppe av unge menn. Giulio stirret sjalu på henne fra plassen sin i hjørnet.

Med ett ble det stille i kafeen, og alle vendte blikket mot inngangsdøren.

Han raget over Antonia og bøyde seg for å kysse henne på

begge kinn. Rosanna stirret på ham. Hun hadde ikke tenkt på å beskrive en mann som vakker før, men fant ikke noe annet ord for ham. Han var svært høy og bredskuldret, og hans fysiske styrke var tydelig i musklene i underarmene, som syntes godt under den kortermede skjorten. Håret hans var blankt og sort som en ravnevinge, kjemmet vekk fra pannen for å fremheve de finmeislede ansiktstrekkene. Rosanna kunne ikke se hvilken farge det var på øynene hans, men de var svært store og skinnende, og leppene hans var fyldige, men faste og maskuline, til forskjell fra huden, som var uvanlig blek til napolitaner å være.

Rosanna fikk en underlig følelse i mellomgulvet, den samme følelsen hun fikk når hun skulle ha rettskrivningsprøve på skolen. Hun kikket bort på Carlotta. Søsteren stirret også på mannen borte ved døren.

«Velkommen, Roberto.» Marco ga tegn til Carlotta at hun skulle følge etter ham der han banet seg vei mot døren. Han kysset Roberto på begge kinn. «Dette er Carlotta. Hun er blitt voksen siden sist du så henne.»

Roberto lot blikket gli over Carlotta, «Ja, Carlotta, du er blitt voksen.»

Stemmen hans var dyp og musikalsk, og den fikk sommerfuglene til å flagre i magen på Rosanna igjen.

«Og hva med Luca, og ... eh ... ?»

«Rosanna?» svarte faren.

«Selvsagt, Rosanna. Hun var bare et par måneder gammel da jeg sist så henne.»

«De er her. De har det bra begge to og ...» Marco tidde, kikket forbi Roberto og fikk øye på to skikkelser som kom opp den smale, brolagte gaten. «Hysj, alle sammen! Nå kommer Maria og Massimo!»

Alle ble straks helt stille. Døren gikk opp. Maria og Massimo sto i døråpningen og stirret overrasket på de kjente og kjære ansiktene.

«Mamma, pappa!» Roberto tok et skritt frem og omfavnet foreldrene. «Gratulerer med bryllupsdagen!»

«Roberto!» Marias øyne ble fylt av tårer da hun slo armene rundt sønnen.



«Jeg kan ikke tro det, jeg kan ikke tro det,» sa hun om og om igjen.

«Mer prosecco til alle!» ropte Marco og smilte fra øre til øre over overraskelsen de hadde klart å få i stand.

Rosanna hjalp Luca og Carlotta med å servere den musserende vinen til alle hadde fått et glass.

«Kan jeg få be om litt ro!» Marco klappet i hendene. «Roberto vil gjerne si noen ord.»

Roberto steg opp på en stol og smilte til gjestene. «Denne dagen er helt spesiell. Min elskede mamma og pappa feirer sin trettiende bryllupsdag. Som alle vet, har de bodd her i Piedigrotta hele livet, hvor bakeriet deres er blitt en suksess, og hvor de har fått mange gode venner. De er like berømte for sin godhet som for sin vidunderlige bakst. Hvis man har et problem, vet alle at de alltid vil få medfølelse og et godt råd bak disken på Alonsos. Jeg kunne aldri ha ønsket meg bedre foreldre ...» Det glimtet i Robertos øyne mens han så moren tørket vekk en tåre. «De har ofret mye for at jeg skulle få reise til den beste musikkskolen i Milano for å utdanne meg til operasanger. Min drøm er i ferd med å gå i oppfyllelse. Jeg håper jeg snart kan synge på selve La Scala. Og det vil være deres fortjeneste. La oss skåle for deres lykke og gode helse.» Roberto løftet glasset. «For mamma og pappa ... Maria og Massimo.»

«For Maria og Massimo!» ropte gjestene i kor.

Roberto steg ned fra stolen, og Maria omfavnet ham mens hurraropene runget.

«Kom, Rosanna. Vi må hjelpe pappa med maten,» sa Antonia og førte Rosanna mot kjøkkenet.

Senere betraktet Rosanna Roberto mens han snakket med Carlotta, og da Marco spilte plater på grammofonen de hadde hentet ned fra leiligheten, så hun hvor lett Robertos arm gled om livet på Carlotta da de danset sammen.

«De er et vakkert par,» hvisket Luca, som om han hadde lest Rosannas tanker. «Giulio ser ikke videre blid ut, gjør han vel?»

Rosanna fulgte brorens blikk. Giulio satt fremdeles i hjørnet og betraktet surmulende kjæresten som lo lykkelig i Robertos armer. «Nei, det gjør han ikke,» fniste hun.

«Har du lyst til å danse, *piccolina*?» spurte Luca.

Rosanna ristet på hodet. «Nei, takk, jeg kan ikke danse.»

«Selvfølgelig kan du det.» Luca trakk henne opp av stolen og virvlet henne rundt på gulvet blant de andre dansende gjestene.

«Vil du ikke synge for meg, Roberto?» hørte Rosanna Maria be sin sønn da platen stanset.

«Ja, syng for oss, syng for oss!» istemte gjestene.

Roberto tørket pannen og trakk på skuldrene. «Jeg skal gjøre mitt beste, men det er vanskelig uten akkompagnement. Jeg kan synge 'Nessun Dorma'.»

Stillheten la seg idet han begynte å synge.

Rosanna sto trollebundet og lyttet til den magiske tonen i Robertos stemme. Da stemmen hans steg mot klimaks og han strakte ut armene, var det som om han strakte dem mot henne.

Og det var i dette øyeblikk hun visste at hun elsket ham.

Det fulgte en rungende applaus, men Rosanna kunne ikke klappe. Hun var for opptatt med å lete etter et lommeterkle, slik at hun kunne tørke bort de ufrivillige tårene som silte nedover kinnene.

«Dakapo! Dakapo!» ropte alle.

Roberto trakk på skuldrene og smilte. «Beklager, mine damer og herrer, men jeg må spare stemmen min.» Folk mumlet skuffet da han gikk tilbake til Carlotta.

«Da skal Rosanna synge 'Ave Maria', sa Luca. «Kom, *piccolina*.»

Rosanna ristet voldsomt på hodet og ble sittende som fastnaglet med et skrekkslagent uttrykk i ansiktet.

«Ja!» Maria klappet i hendene. «Rosanna har en yndig stemme, og det ville bety så mye for meg å høre henne synge favorittbønnen min.»

«Nei, vær så snill, jeg ...» Men Luca løftet Rosanna opp og satte henne på en stol.

«Syng slik du alltid gjør for meg,» hvisket Luca mykt til henne.

Rosanna så på mylderet av ansikter som smilte blidt opp mot henne. Hun trakk pusten dypt og åpnet munnen uten å tenke. Til å begynne med var stemmen sped, knapt mer enn en

hvisken, men snart glemte hun engstelsen og fortapte seg i sangen. Stemmen ble sterkere.

Roberto, hvis blick var festet på Carlottas sjenerøse utringning, hørte stemmen. Han kikket vantro opp. Den rene, utsøkte klangen kunne vel ikke komme fra den magre jentungen i den gyselige rosa kjolen? Han stirret på Rosanna og la ikke lenger merke til den gustne huden eller den hengslete kroppen. Han så de store, brune, uttrykksfulle øynene hennes og den svake rødmen i kinnene da den vakre stemmen steg til et klimaks.

Roberto skjønnte at det han hørte, ikke var en skolepike som utførte et selskapsnummer. Hun ga seg i kast med melodien med en naturlig letthet. Hun hadde kontroll og store musikalske evner. Dette var medfødt, noe som ikke kunne tillæres.

«Unnskyld meg,» hvisket han til Carlotta da applausen runget i rommet. Han gikk bort til Rosanna, som akkurat hadde sluppet løs fra Marias begeistrete omfavnelse.

«Rosanna, kom og sett deg her borte. Jeg vil gjerne snakke med deg.» Han førte henne til en stol, satte seg overfor henne og tok de små hendene hennes i sine.

«*Bravissima*, lille venn. Du sang den vakre bønningen perfekt. Får du undervisning?»

Rosanna var for overveldet til å se på ham og stirret i gulvet mens hun ristet på hodet.

«Du burde begynne med sangtimer. Det er aldri for tidlig å begynne. Dersom jeg hadde begynt tidligere ...» Roberto trakk på skuldrene. «Jeg skal snakke med faren din. Det finnes en lærer her i Napoli som har gitt meg undervisning. Han er en av de beste. Du må begynne hos ham med det samme.»

Rosanna løftet hodet og møtte blikket hans for første gang. Nå så hun at øynene hans var mørkeblå og fulle av varme. «Synes du jeg har en god stemme?» hvisket hun vantro.

«Ja, lille venn, mer enn bare god. Med undervisning kan det medfødte talentet bli styrket og utviklet. Og en dag kan jeg stolt si at det var Roberto Rossini som oppdaget deg.» Han smilte og kysset henne på hånden.

Rosanna følte det som om hun skulle besvime av glede.

«Hun har en yndig stemme, ikke sant, Roberto,» sa Maria

som dukket opp bak Rosanna og la hånden på skulderen hennes.

«Den er mer enn yndig, mamma, den er ...» Roberto slo dramatisk ut med hendene. «Den er en gave fra Gud, akkurat som min.»

«Takk, signor Rossini,» var alt Rosanna kunne si.

«Nå,» sa Roberto, «skal jeg finne faren din.»

Rosanna løftet blikket og oppdaget at flere av gjestene så på henne med den samme varmen og beundringen som vanligvis tilfalt Carlotta.

Hun ble varm i hele kroppen. Det var første gang noen hadde sagt til Rosanna at hun var spesiell.

Klokken halv elleve var selskapet fremdeles i full sving.

«Rosanna, det er på tide at du går til sengs.» Moren dukket opp ved siden av henne. «Gå og si god natt til Maria og Massimo.»

«Ja, mamma.» Rosanna ålte seg frem mellom de dansende. «God natt, Maria.» Rosanna kysset henne på begge kinn.

«Takk for at du sang for meg, Rosanna. Roberto snakker fremdeles om stemmen din.»

«Det gjør jeg virkelig.» Roberto dukket opp bak Rosanna. «Jeg har gitt sanglærerens navn og adresse til både faren din og Luca. Luigi Vincenzi underviste tidligere på La Scala, men han kom tilbake hit da han pensjonerte seg for et par år siden. Han er en av de beste lærerne i Italia, og han tar fremdeles noen få elever. Når du treffer ham, så si at jeg har sendt deg.»

«Tusen takk, Roberto.» Rosanna rødmet under blikket hans.

«Du har en svært spesiell gave, Rosanna. Den må du ta godt vare på. *Ciao*, lille venn.» Roberto løftet hånden hennes mot munnen og kysset den. «Jeg er sikker på at vi treffes igjen en dag.»

Oppe på soverommet hun delte med Carlotta, trakk Rosanna nattkjolen over hodet, stakk hånden under madrassen og fant frem dagboken. Hun tok den lille blyanten hun hadde i under-

tøysskuffen, krøp opp i sengen, rynket pannen konsentrert og begynte å skrive.

«16. august. Massimo og Marias selskap ...»

Rosanna tygget på blyanten og forsøkte å huske nøyaktig hva Roberto hadde sagt til henne. Da hun hadde skrevet ned hver minste detalj, smilte hun og lukket dagboken. Hun la seg ned på puten og lyttet til musikken og latteren nedenfra.

Hun fikk ikke sove, og litt senere satte hun seg opp. Hun åpnet dagboken igjen, tok blyanten og føyde til en siste setning.

«En dag skal jeg gifte meg med Roberto Rossini.»

## 2

Rosanna bråvåknet, åpnet øynene og så at det var nesten lyst. Hun hørte den skranglete søppelbilen nærme seg på morgenrunden, så snudde hun seg og så Carlotta sitte på sengekanten. Hun hadde fremdeles på seg den sitrongule kjolen, men den var skrukkete, og håret hang flokete rundt skuldrene hennes.

«Hvor mye er klokken?» spurte hun Carlotta.

«Hysj, Rosanna! Legg deg og sov videre. Det er fremdeles tidlig, og du kommer til å vekke mamma og pappa.» Carlotta tok av seg skoene og dro ned glidelåsen i kjolen.

«Hvor har du vært?»

«Ingen steder.» Hun trakk på skuldrene.

«Men du må ha vært et eller annet sted, for du skal akkurat til å legge deg og det er nesten morgen,» sa Rosanna inn-trengende.

«Kan du være stille!» Carlotta virket sint og redd da hun slengte kjolen over en stol og dro nattkjolen over hodet. «Der-som du sier til mamma og pappa at jeg kom hjem så sent, vil jeg aldri snakke med deg mer. Du må love meg å ikke gjøre det.»

«Bare hvis du forteller meg hvor du har vært.»

«Ja vel!» Carlotta listet seg bort til Rosannas seng og satte seg.

«Jeg var sammen med Roberto.»

«Å. Hva gjorde dere?»

«Vi ... spaserte. Vi bare spaserte.»

«Hvorfor spaserte dere midt på natten?»

«Du kommer til å forstå når du blir eldre, Rosanna,» svarte

Carlotta bryskt idet hun gikk tilbake til sin egen seng og smøg seg under teppet. «Nå har jeg fortalt det, så nå får du være stille og legge deg til å sove igjen.»

Alle hjemme hos familien Menici hadde forsovet seg. Da Rosanna kom ned til frokost, satt Marco ved kjøkkenbordet og pleiet en fryktelig bakrus, mens Antonia forsøkte å få orden på rotet i kafeen.

«Kom og hjelp meg, Rosanna, ellers får vi aldri åpnet,» sa Antonia bestemt.

«Kan jeg få frokost?»

«Når vi har ryddet opp. Se her, bær denne esken med søppel ut i bakgården.»

«Ja, mamma.» Rosanna tok esken og bar den ut på kjøkkenet, hvor faren litt blek om nebbet hadde begynt å kjevle piz-zadeig.

«Pappa, snakket Roberto med deg om at jeg bør ta sangtimer?» spurte hun. «Han sa han skulle gjøre det.»

«Ja, han gjorde det.» Marco nikket trett. «Men Rosanna, han ville bare være snill. Hvis han tror at vi har penger til å sende deg til en sanglærer på den andre kanten av Napoli, så er han virkelig dum.»

«Men, pappa, han trodde ... nei, jeg mener, han sa at jeg hadde en gave.»

«Rosanna, du er en liten pike som en dag vil bli en god hustru. Du må lære deg å lage mat og skape et hjem, ikke kaste bort tiden på tåpelige drømmer.»

«Men ...» Rosannas underleppe dirret. «Jeg vil bli sanger som Roberto.»

«Roberto er *mann*, Rosanna. Han må arbeide. En dag vil den søte, lille stemmen din dysse dine småbarn i søvn. Det er nok. Bær ut søppelet nå, så kan du hjelpe Luca med å vaske glass etterpå.»

Rosanna bar esken ut til søppelkassen i bakgården. En liten tåre trillet nedover kinnene hennes. Ingenting var forandret. Alt var ved det gamle. Gårsdagen, den beste dagen i hennes liv – da hun var en spesiell person – kunne like gjerne aldri ha funnet sted.

«Rosanna!» Marco brølte fra kjøkkenet. «Skynd deg!»

Hun tørket nesen med håndbaken, gikk inn og lot drømmene ligge igjen med søppelet i bakgården.

Senere samme dag da Rosanna gikk langsomt opp trappen, utslitt etter å ha servert hele ettermiddagen, kjente hun en hånd på skulderen.

«Hvorfor har du sett så trist ut i hele dag, *piccolina*?»

Rosanna snudde seg og så på Luca. «Kanskje jeg bare er sliten,» sa hun og trakk på skuldrene.

«Men Rosanna, du burde være lykkelig. Det er ikke alle unge piker som får et rom fullt av mennesker til å gråte når hun synger.»

«Men Luca, jeg ...» Rosanna satte seg på det øverste trinnet i den smale trappen, og broren klemte seg ned ved siden av henne.

«Fortell meg hva som er i veien, Rosanna.»

«I dag tidlig spurte jeg pappa om jeg kunne ta sangtimer, men han sa at Roberto bare hadde vært snill, og at han egentlig ikke trodde at jeg kunne bli sanger.»

«Svarte!» Luca bannet lavt. «Det er ikke sant. Roberto fortalte alle at du har en nydelig stemme. Du må ta sangundervisning hos læreren han nevnte.»

«Jeg kan ikke, Luca. Pappa sa at han ikke har råd til det. Det er nok veldig dyrt å ta sangtimer.»

«Å, *piccolina*.» Luca la armen om søsterens skulder. «Hvorfor er pappa så blind når det gjelder deg? Dersom det hadde vært Carlotta ...» Luca sukket. «Hør her, Rosanna. Du må ikke gi opp håpet. Se her.» Han fisket opp en papirlapp fra bukselommen. «Roberto ga meg navn og adresse til denne læreren. Ikke bry deg om hva pappa sier. *Vi* går dit sammen, ikke sant?»

«Men vi har ikke penger å betale med, Luca, så det nytter ikke.»

«Det skal du ikke bekymre deg for nå. Overlat alt til storebroren din.» Luca kysset henne på pannen. «Sov godt, Rosanna.»

«God natt, Luca.»



Da Luca gikk ned trappen og gjennom kafeen, sukket han ved tanken på en ny lang kveld på kjøkkenet. Han visste at han burde være takknemlig for at han hadde en sikrere fremtid enn mange andre unge menn i Napoli, men han gledet seg ikke over arbeidet. Han gikk ut på kjøkkenet og begynte å skjære løk, noe som fikk øynene hans til å svi og renne. Da han la løken i stekepannen, tenkte han på faren som nektet å betale for søsterens sangundervisning. Rosanna hadde talent, og ikke pøker om Luca ville la henne kaste det bort.

To uker senere tok Luca ettermiddagen fri og tok bussen sammen med Rosanna til den eksklusive bydelen Posillipo, som lå i åssiden med utsikt over Napolibukten.

«Luca, så vakkert det er her! Så åpent og fritt! Så frisk luft.» Rosanna trakk pusten dypt og pustet sakte ut.

«Ja, det er pent,» sa Luca. Han stanset og stirret utover bukten. På det glitrende, blå vannet lå det mange båter og duvet, noen drev med sitt, andre lå fortøyd inntil kysten. Rett fremfor dem fløt øya Capri som en drøm i horisonten. Fulgte han bukten mot venstre, kunne han se Vesuv i horisonten i det fjerne.

«Er det virkelig her signor Vincenzi bor?» Rosanna snudde seg og så på de elegante, hvite villaene som lå oppover åssiden. «Milde himmel, han må være rik!» la hun til idet de begynte å gå oppover den svingete veien.

«Jeg tror det er et av disse husene,» sa Luca da de gikk forbi flere storslåtte porter. Han stanset til slutt foran den siste av dem.

«Her har vi Villa Torini. Kom, Rosanna.» Luca tok søsteren i hånden og førte henne opp innkjørselen til den bougainvilleakledde verandaen foran inngangsdøren. Han nølte nervøst et øyeblikk, og så ringte han på.

Døren gikk opp, og en middelaldrende hushjelp tittet ut.

«*Si? Cosa vuoi?* Hva ønsker dere?»

«Vi er kommet for å treffe signor Vincenzi, *signora*. Dette er Rosanna Menici, og jeg er hennes bror, Luca.

«Har dere en avtale?»

«Nei, jeg ... men Roberto Rossini ...»

«Signor Vincenzi tar ikke imot uten avtale. Farvel.» Døren smalt igjen.

«Kom, Luca, vi drar hjem igjen.» Rosanna dro broren engstelig i armen. «Vi hører ikke til her.»

Innefra villaen strømmet tonene fra et flygel gjennom luften. «Nei! Vi kan ikke reise så langt til ingen nytte, vi drar ikke tilbake før signor Vincenzi har hørt deg synge. Kom med meg.» Luca trakk søsteren bort fra inngangsdøren.

«Hvor skal vi, Luca? Jeg vil hjem.»

«Nei, Rosanna. Du må stole på meg.» Luca tok et fast grep i Rosannas arm og gikk etter lyden fra musikken rundt villaen til en terrasse pyntet med store leirpotter fylt med støvrosa perlargonier og mørklilla gravmyrt.

«Bli her,» hvisket Luca. Han huket seg ned og krøp langs terrassen til han fant et par store franske vinduer som sto åpne for å slippe inn ettermiddagsbrisen. Han tittet prøvende inn og huket seg ned igjen.

«Han er der inne, sa han da han kom tilbake til Rosanna. «Syng, Rosanna, syng.»

«Hva mener du, Luca?»

«Skynd deg, syng 'Ave Maria'!»

«Jeg ...»

«Gjør det!»

Rosanna hadde aldri sett den stillferdige broren så bestemt før. Hun trakk pusten dypt og gjorde som han ba om.

Luigi Vincenzi hadde akkurat tatt opp pipen sin for å ta seg en spasertur, da han hørte stemmen. Han lukket øynene og lyttet en liten stund. Da han ikke lenger kunne styre sin nysgjerrighet, gikk han sakte ut på terrassen. På den ene siden sto et barn som ikke kunne være stort mer enn tolv år, kledd i en utvasket bomullskjole.

Barnet sluttet straks å synge da hun så ham, og frykten gled over ansiktet hennes. En ung mann, tydeligvis en slektning av barnet etter likheten å dømme, sto ved siden av henne.

Luigi Vincenzi klappet langsomt.

«Takk, kjære deg, for den sjarmerende serenaden. Tør jeg spørre hva dere gjør på min terrasse?»

Rosanna gjemte seg engstelig bak broren.

«Unnskyld meg, *signor*, men hushjelpen ville ikke slippe oss inn,» forklarte Luca. «Jeg forsøkte å fortelle henne at Roberto Rossini ba min søster om å oppsøke Dem, men hun stengte døren for oss.»

«Jeg skjønner. Kan jeg spørre hva dere heter?»

«Dette er Rosanna Menici, og jeg er hennes bror Luca.»

«Dere får heller komme inn,» sa Luigi.

«Takk, *signor*.»

Luca og Rosanna fulgte etter ham inn døren. Det store rommet var dominert av et hvitt flygel, som sto midt på det skinnende, grå marmorgulvet. Bokhyller med uryddige notestabler dekket veggene. På peishyllen sto flere innrammede sort-hvitt-bilder av Luigi i smoking med armen rundt skulderen på flere mennesker som Luca dro kjensel på fra aviser og magasiner.

Luigi Vincenzi satte seg på pianokrakken. «Og hvorfor sendte Roberto Rossini deg hit til meg, Rosanna Menici?»

«Fordi ... fordi ...»

«Fordi han mente at min søster bør få skikkelig sangundervisning av Dem,» svarte Luca for henne.

«Hvilke andre sanger kan du, signorina Menici?» spurte Luigi.

«Jeg ... ikke mange. Mest salmer som jeg synger i kirken,» stammet Rosanna.

«Skal vi forsøke med 'Ave Maria' en gang til? Den kan du visst svært godt.» Luigi smilte. «Kom nærmere, barn. Jeg biter ikke, skjønner du.»

Rosanna gikk mot ham og så at han hadde vakre øyne under de buskete brynene, selv om barten og det krøllede grå håret fikk ham til å se streng ut.

«Da kan du synge.» Luigi begynte å spille åpningsakkordene til salmen på flygelet. Tonene var så annerledes enn hun hadde hørt fra andre flygler at Rosanna glemte å falle inn da hun skulle.

«Er det noe i veien, Rosanna Menici?»

«Nei, signor, jeg bare lyttet til de vakre tonene fra flygelet.»

«Jeg skjønner. Vel, denne gangen konsentrerer du deg.»

Rosanna ble inspirert av klangen fra flygelet og sang som

hun aldri hadde sunget før. Luca, som sto like ved, trodde at hjertet hans skulle bryte av stolthet. Han visste at det hadde vært riktig å ta med Rosanna hit.

«Bra, bra, signora Menici. Nå skal vi forsøke med noen skalaøvelser. Følg meg mens jeg spiller.»

Luigi lot Rosanna forsøke seg på høye og lave toner for å teste spennvidden hennes. Vanligvis strødde han ikke om seg med superlativer, men han måtte innrømme at han aldri hadde vært borti et slikt talent før. Dette barnet var bemerkelsesverdige.

«OK. Jeg har hørt nok.»

«Vil De undervise henne, signor Vincenzi?» spurte Luca. «Jeg kan betale.»

«Ja, jeg skal undervise henne. Signorina Menici, du kommer hit annenhver tirsdag klokken fire. Jeg tar fire tusen lire for en time.» Det var halvparten av hva han vanligvis tok, men broren virket like fattig som han var stolt.

Rosannas ansikt lyst opp. «Tusen takk, signor Vincenzi, tusen takk.»

«Selv når du ikke er hos meg, må du øve minst to timer om dagen. Du må arbeide hardt, og du må møte opp til alle timer med mindre det er dødsfall i familien. Skjønner du?»

«Ja, signor Vincenzi.»

«Da ses vi på tirsdag? Og nå kan dere gå via hovedutgangen.» Luigi førte Rosanna og broren gjennom huset til utgangsdøren. «Ciao, Rosanna Menici.»

De to sa farvel og gikk rolig ned innkjørselen til de var ute av porten. Da løftet Luca søsteren opp i armene og svingte henne rundt.

«Jeg visste det! Jeg visste det! Han behøvde bare å høre stemmen din. Jeg er så stolt av deg, *piccolina!* Du vet at dette må være vår hemmelighet, ikke sant? Mamma og pappa vil ikke like det. Du må ikke engang fortelle det til Carlotta.»

«Jeg skal ikke si et ord, jeg lover. Men Luca, har du råd til dette?»

«Ja, selvfølgelig har jeg det.» Luca tenkte på pengene han hadde spart i to år til en scooter, som ville vært første skritt mot hans etterlengtede frihet. «Selvfølgelig har jeg det.»

Da bussen kom, ga Rosanna plutselig broren en klem.  
«Takk, Luca, jeg skal øve så mye jeg bare kan. Og en dag skal jeg betale deg tilbake for din godhet.»

«Det vet jeg at du vil, *piccolina*, det vet jeg.»

### 3

«Vær forsiktig, Rosanna. Bussjåføren vet hvor du skal av, i tilfelle du glemmer det.»

Rosanna sto på busstrinnet og smilte til broren. «Luca, du har allerede fortalt meg det hundre ganger. Jeg er ikke noen småunge. Det er bare en kort tur.»

«Jeg vet det, jeg vet det.» Luca kysset søsteren på begge kinn idet sjåføren startet. «Du har pengene på et trygt sted?»

«Ja, Luca. Jeg klarer meg fint. Du trenger ikke å bekymre deg for meg.»

Rosanna fant en plass foran i bussen, satte seg og vinket til Luca gjennom det skitne vinduet da sjåføren svingte ut fra stasjonen. Det var en behagelig tur, ut av den hektiske byen og opp i den friske luften i åsen. Rosannas hjerte banket litt raskere da hun gikk av bussen og spaserte bort til villaen. Hun ringte forsiktig på med den kjølige mottagelsen forrige gang friskt i minnet, men da døren ble åpnet, ble Rosanna denne gangen møtt av et smil fra hushjelpen.

«Kom inn, signorina Menici. Jeg heter signora Rinaldi, og jeg er signor Vincenzis husholderske. Han venter på deg i musikkværelset.» Hun førte Rosanna gjennom villaen, og banket på en dør.

«Velkommen, Rosanna Menici. Vær så god og sett deg.» Luigi Vincenzi gjorde tegn mot en stol ved bordet, der det sto en mugge med kald limonade. «Du må være tørst etter reisen. Vil du ha et glass?»

«Takk, signor.»

«Dersom vi to skal arbeide sammen, må du være snill og

kalle meg Luigi.» Han skjenket opp et glass limonade til hver av dem, og Rosanna tømte glasset i én slurk.

«Dette været er ikke det minste behagelig.» Luigi tørket pannen med et stort, rutet lommetørkle.

«Men her er det da kjølig. I går sa pappa at det var over førti grader på kjøkkenet,» sa Rosanna.

«Virkelig? En slik temperatur passer bare for kameler og beduiner. Hva gjør faren din?»

«Han og mamma driver en kafé i Piedigrotta. Vi bor i etasjen over,» forklarte Rosanna.

«Du vet sikkert at Piedigrotta er et av de eldste strøkene i Napoli? Er faren din født der?»

«Ja. Hele familien er det.»

«Da er dere ekte napolitanere. Selv er jeg fra Milano. Jeg bare *låner* den vakre byen deres.»

«Jeg synes det er bedre her oppe enn nede hos oss. Særlig nå som alle turistene er her.»

«Arbeider du i kafeen?»

«Ja, når jeg ikke er på skolen.» Rosanna skar en grimase. «Jeg liker det ikke.»

«Dersom du ikke liker det, Rosanna Menici, så må du i det minste lære av det. Jeg er sikker på at det er mange engelskmenn som besøker kafeen deres om sommeren?»

Rosanna nikket. «Mange.»

«Da må du høre på dem og forsøke å lære deg litt engelsk. Det vil du ha nytte av i fremtiden. Du lærer fransk på skolen?»

«Ja, jeg er best i klassen,» sa Rosanna stolt.

«Det er bra. Noen av de store operaene er på fransk. Dersom du lærer deg disse språkene nå, vil det bli lettere for deg senere. Og hva synes så mor og far om datterens stemme?»

«Jeg vet ikke. Jeg ... de vet ikke at jeg får undervisning. Signor Rossini sa til pappa at jeg skulle oppsøke deg, men pappa sa at vi ikke hadde råd.»

«Så det er din bror som betaler?»

«Ja.» Rosanna tok sedlene opp av lommen og la dem på bordet. «Her er for tre timer. Luca ville betale på forskudd.»

Luigi tok pengene med et elskverdig nikk. «Men nå, Rosanna, vil jeg vite om du liker å synge.»

Rosanna tenkte på hvor spesiell hun hadde følt seg da hun hadde sunget på Marias og Massimos fest. «Jeg liker det svært godt. Jeg er i en annen verden når jeg synger.»

«Det er en god begynnelse. Jeg må minne deg om at du er svært ung, for ung til at vi kan vite om stemmen din vil utvikle seg i riktig retning. Vi må ikke anstrenge stemmebåndene dine ... vi må pleie dem omhyggelig, lære hvordan de fungerer, og hvordan vi best kan ta vare på dem. Jeg underviser i en måte å synge på som kalles *bel canto*. Det innebærer en rekke vanskelige stemmeøvelser, og hver enkelt øvelse er ment å ta for seg en spesiell side ved sangkunsten. Når du behersker disse øvelsene, vil du kjenne ethvert vokalt problem før du finner det i musikken. Selv Callas lærte seg kunsten på denne måten. Hun var på samme alder som deg da hun begynte. Er du forberedt på å jobbe så hardt?»

«Ja, Luigi.»

«Du vil ikke få synge de store ariene før du er eldre. Vi skal først ta for oss handlingen i de store operaene og forsøke å forstå rollefigurene. De største stjernene er de som ikke bare har utsøkte stemmer, men som også er fremragende skuespillere. Og ikke tro at to timer i måneden med meg vil være nok til å gjøre stemmen din bedre,» advarte han. «Du må gå gjennom øvelsene jeg gir deg hver eneste dag.»

Luigi stoppet da han så Rosannas store øyne. Han lo.

«Og du, Rosanna, må noen ganger minne meg på at du er et barn. Jeg har skremt deg. Jeg ber om unnskyldning. Det skjønneste ved din ungdom er at vi har så mye tid. Nå begynner vi.» Luigi reiste seg og gikk bort til pianokrakken. Han klapet på setet ved siden av seg. «Nå skal du få lære deg de forskjellige tangentene på flygelet.»

Da Rosanna gikk fra villaen en time senere, følte hun seg helt flat. Hun hadde ikke sunget en eneste tone i løpet av undervisningstimen.

Da hun kom hjem, var hun sliten av varmen og anstrengelsen og gikk rett opp på rommet sitt. Luca kom opp og banket på døren med hender hvite av mel.



«Så du fant veien hjem igjen?»

«Jeg er her, ikke sant, Luca?» Hun måtte smile av det bekymrede uttrykket i ansiktet hans.

«Hvordan var det, Rosanna?»

«Det var vidunderlig, Luca. Luigi er svært snill.»

«Bra. Jeg ...»

«Luca!» Marco brølte fra kjøkkenet nedenunder.

«Jeg må gå. Vi har mye å gjøre.» Luca kysset henne på kinnet og skyndte seg ned.

Rosanna lå på sengen, tok frem dagboken som lå under madrassen, og begynte å skrive. To minutter senere kom Carlotta inn.

«Hvor har du vært? Mamma ville at du skulle hjelpe til, men vi kunne ikke finne deg. Jeg har vært nødt til å servere i hele ettermiddag.»

«Jeg har vært ute ... med en venninne. Jeg er sulten. Er det noe å spise?»

«Jeg vet ikke. Spør mamma. Jeg skal ut.»

«Med hvem?»

«Å, bare Giulio,» svarte Carlotta med et likegyldig uttrykk.

«Jeg trodde du likte Giulio. Jeg trodde han var kjæresten din?»

«Han var ... jeg mener, han er ... å, slutt å spørre så mye, Rosanna! Jeg tar et bad.»

Da Carlotta var gått, skrev Rosanna ferdig og la dagboken tilbake på det vanlige gjemmedet. Så gikk hun ut i det lille kjøkkenet og drakk et glass vann. Hun visste at dersom hun gikk ned for å finne noe å spise, ville mamma og pappa straks sette henne til å arbeide. Og hun var trett. Hun listet seg over trappeavsatsen og åpnet døren til jerntrappen som førte fra leiligheten til gaten nedenunder. Det var et sted hun ofte gikk til når hun trengte å være for seg selv, selv om det lå over søppelkassene på baksiden. Hun satte seg på det øverste trinnet og nippet til vannet og gjenopplevde hvert øyeblikk fra timen med Luigi. Selv om timen hadde dreid seg om å lære å lese de svarte notene på notarket, ikke å synge dem, elsket Rosanna Luigis rolige hjem. Og det var spennende at hun faktisk hadde sin egen hemmelighet.

Hun gikk tilbake til soverommet sitt og tok på seg nattkjolen. Carlotta var tilbake og la et sjal om skuldrene, nesten klar til å gå.

«Ha det hyggelig,» sa Rosanna.

«Takk.» Carlotta ga henne noe som lignet mer en grimase enn et smil, og forlot rommet. Duften av parfymen hennes hang igjen i luften etter henne.

Rosanna krabbet opp i sengen og lurte på hvordan hun skulle klare å komme til Luigi annenhver tirsdag uten at noen merket det. Hun bestemte seg for å dikte opp en venninne. Hun skulle hete Isabella, og hun skulle si at foreldrene hennes var svært rike, for det ville imponere faren. Da kunne hun besøke Isabella annenhver tirsdag uten å få problemer. Når det gjaldt øvingen, måtte hun stå opp en time tidligere hver morgen og komme seg inn i kirken før messen begynte.

Da Rosanna hadde funnet løsningen, falt hun i søvn.

Det var sent i september. Det var blitt roligere i kafeen, og sommerturistene hadde forlatt byen. Den kvelende heten var blitt til en behagelig varme nå. Luca gikk ut på gårdsplassen, tente en sigarett og nøt den svale kveldsluften. Carlotta dukket opp bak ham ved kjøkkendøren.

«Luca, har du litt tid i kveld før det blir for mye å gjøre i kafeen? Jeg ... må snakke med deg.»

Luca så på Carlottas uvanlig bleke ansikt.

«Hva er i veien, Carlotta? Er du syk?»

Hun sto i døråpningen og skulle til å svare da hun hørte Antonias tunge fottrinn i trappen.

«Ikke her,» hvisket hun. «Møt meg på Renato på Via Garraffiolo klokken åtte. Vær så snill, Luca. Kom dit.»

«Jeg skal komme.»

Carlotta smilte svakt og gikk.

Noen få dager senere gikk Rosanna gjennom kafeen og åpnet døren opp til leiligheten. På vei opp trappen hørte hun faren rope i dagligstuen. Rosanna fryktet at han hadde oppdaget at hun ikke hadde vært hos Isabella, og ble stående på det øverste trappetrinnet for å lytte.

«Hvordan kunne du? Hvordan *kunne* du?» gjentok Marco om og om igjen.

Så hørte hun Carlotta hulke høyt.

«Skjønner du ikke at du bare gjør ting verre, Marco?» Antonia hørtes ut som hun var på nippet til å begynne å gråte, hun også. «Det hjelper ikke Carlotta at du brøler og skriker til henne! *Mamma mia*, vi må roe oss ned og finne ut hva som er best for henne. Jeg henter en drink til oss.»

Døren til stuen gikk opp, og en likblek Antonia kom ut.

«Mamma, hva er i veien? Er Carlotta syk?» spurte Rosanna og gikk etter moren ned gangen og inn på det lille kjøkkenet.

«Nei, hun er ikke syk. Gå ned til broren din, Rosanna. Han lager kveldsmat til deg.» Antonias stemme var anstrengt, og hun pustet tungt.

«Men mamma, vær så snill, fortell meg hva som har skjedd.»

Antonia fant en flaske brandy i skapet, snudde seg mot datteren og kysset henne på hodet, noe hun sjelden gjorde.

«Det er ingen som er syke. Alle har det fint. Vi skal fortelle deg alt litt senere. Kom deg ned til Luca nå, og si at pappa kommer snart.» Antonia presset frem et smil og forsvant tilbake til dagligstuen.

Rosanna gikk gjennom den tomme kafeen og ut på kjøkkenet, der Luca sto i bakdøren og røkte.

«Luca, hva er det som har skjedd? Pappa roper, Carlotta gråter, og mamma ser ut som hun har sett et spøkelse!»

Luca tok et dypt drag av sigaretten og blåste langsomt ut gjennom neseborene. Så knuste han sigaretten under hælen og gikk inn på kjøkkenet igjen. «Har du lyst på lasagne? Jeg har en form ferdig i ovnen.» Han gikk bort til komfyren og åpnet døren.

«Nei! Jeg vil vite hva som har skjedd. Pappa pleier aldri å skrike til Carlotta. Hun må ha gjort noe helt forferdelig.»

Luca serverte lasagnen i taushet. Han satte to fulle tallerkener på kjøkkenbordet, satte seg og gjorde tegn til at Rosanna skulle gjøre det samme.

«*Piccolina*, det er visse ting du er for ung til å forstå. Carlotta har gjort noe svært dumt, og derfor skriker pappa til

henne. Men du skal ikke bekymre deg. De kommer til å ordne opp i det, og jeg lover deg at alt kommer til å gå bra. Spis maten din nå, og fortell meg om sangtimen med signor Vincenzi.»

Rosanna skjønte at hun ikke ville få vite mer. Med et sukk løftet hun gaffelen.

Rosanna ble vekket av stille gråt. Hun satte seg opp i sengen og myste mot det tidlige morgenlyset som sivet inn i rommet.

«Carlotta, Carlotta, hva er i veien?» hvisket hun.

Hun fikk ikke noe svar. Rosanna svingte seg ut av sengen og gikk bort til søsteren. Carlotta hadde lagt en pute over hodet for å dempe lyden av gråten. Rosanna la forsiktig armen rundt søsteren, og et ulykkelig ansikt tittet frem.

«Vær så snill, ikke gråt. Det kan da ikke være så galt?» trøstet Rosanna.

«Å ... å, Rosanna, det *er* det, det *er* det. Jeg ...» Carlotta tørket nesen med håndbaken. «Jeg må gifte meg ... jeg må gifte meg med Giulio!»

«Men hvorfor?»

«På grunn av noe jeg har gjort. Men Rosanna, jeg elsker ham ikke. Jeg elsker ham ikke!»

«Hvorfor må du gifte deg med ham da?»

«Pappa sier at jeg må, og jeg har ikke noe valg. Jeg har løyet for ham når det gjelder ... å ...» Carlotta hulket igjen, og Rosanna la armene rundt søsteren.

«Ikke gråt, vær så snill. Giulio er en hyggelig mann. Jeg liker ham. Han er rik, og du får en stor leilighet, og du behøver ikke lenger å arbeide i kafeen.»

Carlotta så på søsteren og smilte gjennom tårene. «Du er virkelig noe for deg selv, Rosanna Menici. Du har et godt hjerte. Kanskje mamma og pappa vil legge mer merke til deg når jeg er gift.»

«Jeg bryr meg ikke om det. Vi kan ikke alle være vakre ... jeg forstår det,» svarte Rosanna stille.

«Ja, du ser jo selv hva jeg har igjen for å være vakker! Du har det kanskje bedre uten skjønnhet. Å, Rosanna, jeg kommer til å savne deg når jeg reiser.»

«Jeg kommer til å savne deg også. Skal du gifte deg snart?»

«Å, ja. Pappa skal oppsøke Giulios far i morgen. Jeg tror vi kommer til å gifte oss før måneden er omme. Alle kommer selvfølgelig til å skjønne det.»

«Skjønne hva da?» spurte Rosanna.

Carlotta strøk søsteren over håret. «Det er virkelig enkelte ting du ikke kan forstå før du blir eldre. Du må være barn så lenge du kan, lille søster. Det er ikke så morsomt å bli voksen som det ser ut til. Legg deg til å sove igjen nå.»

«OK.»

«Og Rosanna?»

«Ja?»

«Takk skal du ha. Du er en god søster, og jeg håper vi alltid vil være venner.»

Rosanna krøp opp i sengen igjen med et sukk og forsto fremdeles ingenting.

Fire uker senere sto Rosanna bak Carlotta i en blå brudepikerkjole da søsteren ga Giulio sitt ja.

Deretter var det selskap i kafeen. Rosanna visste at dette burde være den lykkeligste dagen i Carlottas liv, men søsteren så blek og anspent ut, og Antonia virket ikke stort gladere. Marco virket fornøyd og åpnet den ene vinflasken etter den andre mens han skrøt til gjestene om den fine leiligheten med to soverom, som det unge paret skulle bo i.

Noen få uker senere reiste Rosanna for å besøke Carlotta i den nye leiligheten i nærheten av Via Roma. Rosanna stirret stortøyd på fjernsynsapparatet som sto i et hjørne av stuen.

«Giulio må ha mye penger for å ha råd til noe sånt,» utbrøt Rosanna da Carlotta kom inn med kaffe, og de satte seg i sofaen.

«Ja, han har penger,» innrømmet Carlotta.

Rosanna nippet til kaffen og lurte på hvorfor søsteren virket så nedtrykt.

«Hvordan er Giulio?»

«Ålreit. Jeg ser ham knapt. Han går på kontoret klokken åtte og kommer ikke hjem før halv åtte om kvelden.»

«Han må ha en viktig stilling,» sa Rosanna oppmuntrende.

Carlotta overhørte kommentaren. «Jeg lager kveldsmat, og så må jeg legge meg. Jeg er så sliten for tiden.»

«Hvorfor det?»

«Fordi jeg skal ha barn,» svarte Carlotta matt. «Du blir snart *zia*, tante Rosanna.»

«Å, gratulerer!» Rosanna bøyde seg frem og kysset søsteren på kinnet. «Er du lykkelig?»

«Ja, selvfølgelig er jeg lykkelig,» svarte Carlotta mutt.

«Giulio er sikkert glad for at han skal bli far?»

«Ja, selvfølgelig. Nå, hvordan står det til hjemme?»

Rosanna trakk på skuldrene. «Pappa drikker mye brandy og er hissigere enn noen gang. Han skriker alltid til Luca og meg. Mamma er sliten hele tiden og må hvile.»

«Da er det ikke mye som er forandret, Rosanna.» Carlotta presset frem et smil.

«Bortsett fra at jeg tror mamma og pappa savner deg.»

«Og jeg savner dem. Jeg ...» Carlotta fikk tårer i øynene. «Jeg beklager, men det er fordi jeg er gravid. Jeg blir så sippete. Luca har fremdeles ingen venninne?»

«Nei. Men han har ikke tid til sånt. Han er på kjøkkenet klokken åtte om morgenen, og han er ikke ferdig før sent på kveld.»

«Jeg skjønner ikke at han finner seg i det. Pappa er så fæl mot ham, og han betaler ham så dårlig. Hvis jeg var Luca, ville jeg ha reist og startet på nytt et annet sted.»

Rosanna så forferdet ut. «Du tror vel ikke at Luca reiser?»

«Nei, Rosanna. Jeg tror ikke han kommer til å gjøre det, heldigvis for deg, og uheldigvis for ham,» svarte Carlotta sakte. «Broren vår er en svært spesiell mann. Jeg håper at han en dag finner den lykken han fortjener.»

I slutten av mai fødte Carlotta en liten pike. Rosanna dro til sykehuset for å se sin nye niese.

«Å, hun er vakker, og så liten! Kan jeg få holde henne?» spurte Rosanna.

Carlotta nikket. «Selvfølgelig. Her.»

Rosanna tok imot barnet og vugget henne i armene. Hun stirret inn i spedbarnets mørke øyne.

«Hun ligner ikke på deg, Carlotta.»

«Å? Hvem synes du hun ligner på? Giulio? Mamma? Pappa?»

Rosanna så granskende på barnet. «Jeg vet ikke. Har du tenkt på et navn?»

«Ja. Hun skal hete Ella Maria.»

«Det er et nydelig navn. Du er så flink, Carlotta.»

«Ja, er hun ikke?»

De to søstrene snudde seg da Giulio kom inn i rommet.

«Hvordan har du det, *cara*?» Giulio kysset sin kone.

«Jeg har det fint, Giulio.»

«Bra.» Han satte seg på sengekanten og ville ta hånden hennes. Carlotta trakk den fort til seg. «Vil du ikke holde datteren din?» foreslo hun.

«Selvfølgelig.» Giulio reiste seg, og da Carlotta rakte ham barnet, så Rosanna det sårede uttrykket i de mørke øynene hans.

Da de besøkende var gått, la Carlotta seg ned og stirret opp i taket. Hun var overbevist om at hun hadde gjort det eneste rette. Hun hadde en fremgangsrik ektemann, en skjønn datter, og hun hadde unngått å bringe skam over seg selv og familien.

Carlotta snudde seg og kikket ned i vuggen. Ellas øyne var vidåpne, og den perfekte, hvite huden sto i sterk kontrast til det mørke håret.

Hun visste at hun måtte leve med sitt svik resten av livet.

# Metropolitan Opera

## New York

*Nå, Nico, har du lest hvordan jeg først traff Roberto Rossini, og hvordan fremtidens frø ble sådd. På den tiden da Carlotta giftet seg med Giulio, var jeg svært naiv og forsto ikke stort av det som skjedde rundt meg.*

*De fem neste årene konsentrerte jeg meg om sangen. Jeg sang i kirkekoret, og dette ga meg en unnskyldning til å øve så mye jeg kunne. Jeg satte stor pris på timene med Luigi Vincenzi, og etter som jeg ble eldre, vokste min lidenskap for opera. Jeg var aldri i tvil om hva jeg skulle gjøre når jeg var ferdig med skolen.*

*Det var som om jeg levde et dobbeltliv. Jeg visste at jeg en dag måtte avsløre hemmeligheten for mamma og pappa, men jeg håpet at det rette øyeblikket skulle komme av seg selv. Og jeg kunne ikke risikere at de skulle hindre meg.*

*Lite annet forandret seg i livet mitt. Jeg gikk på skolen og strevde hardt med engelsk og fransk. Jeg gikk til messe og serverte i kafeen hver dag. De andre pikene i klassen drømte om filmstjerner og eksperimenterte med sminke og sigaretter, men jeg hadde bare én drøm: At jeg en dag skulle få synge på La Scala sammen med mannen som hadde satt det hele i gang for meg. Jeg tenkte ofte på Roberto og trodde – håpet – at han noen ganger tenkte på meg.*

*Carlotta kom ofte på besøk med den nydelige datteren sin, Ella. Når jeg tenker tilbake, skjønner jeg at hun var dypt ulykkelig. Hennes livlige vesen var borte, og hun hadde mistet glimtet i øynene. Den gangen hadde jeg ingen anelse om hvorfor ...*